

Påskedag 2010

- Emmausdisciplene

Prædiken holdt på påskedag,
søndag den 4. april, i Skt. Mariæ Kirke
på Frederiksberg.

Af pastor Jesper Fich

Godmorgen! Det er alle morgeners morgen. Det er forår for troen, som for alt andet.

Men evangelierne, ja, de er også i morgenstemning, men det er som om de først skal gnide søvnen ud af øjnene. Jamen, er det ikke forbavsende? Tja, måske for dem, der tænker om vores tro, at den er noget naivt vås. Men evangelierne skal altså lige selv vågne, de står op ikke i naivitet, men til en livsklogskab uden mage. Evangelisterne har kæmpet med sig selv, det er tydeligt. Hvordan forkynde det som er livets hjerte? Det er en temmelig stor mundfuld, og de aldrig prøvet det før. Opstandelsestro er også for evangelisterne en uvant kategori.

Problemet er, at opstandelse ikke er det samme som en returbillet fra døden til livet, som det var før. Det er sådan dem, der tror vi er naive, tænker om opstandelse. Men sådan er det ingenlunde: Efter opstandelsen er ingenting som før, heller ikke døden for resten, heller ikke den ligner sig selv. Den har også fået en ny bane at spille på, hvor den hele tiden falder over sine egne ben, fra nu af skal den spille på udebane... Stakkels død!

Tilbage til morgenstemningen i evangelierne, påsketro med søvn i øjnene, vil jeg kalde det. Så nu følger vi Emmausdisciplene.

Det er påskedags aften. Vi forstår, at budskabet om Kristi opstandelse er begyndt at lyde: Men disciplene kan ikke stille noget som helst op med de andre disciples forkyndelse, det de har hørt er alt for underlig til, at de kan bruge det til noget, dertil er det for meget ikke af denne verden. Da Jesus kommer og slår følgeskab med dem, så har de så meget søvn i øjnene, at de ikke kan genkende ham.

Sådan beskriver alle evangelier tøvende, næsten besværligt opstandelsen. Tænk på Maria Magdalene ved graven, der formår at føre en halv samtale med den opstandne inden hun forstår, hvem hun taler med. Eller hvad med Thomas? Man kunne blive ved ...

Hvori består problemet egentlig, siden det er så svært? Tja, det er faktisk ligetil. Jeg kommer til at tænke på Mogens Fog, kommunisten der var rektor på Københavns universitet og en kendt modstandsmand. Han sagde engang: ”andres erfaringer er lige så meget værd som avisen fra i går...” Nå, ja, tænker jeg, måske en kende overdrevet, men evangelierne – de er på Mogens Fogs side.

Påsketroen kommer først, hvor Gud dækker bordet. Det er som om evangelisterne siger: kære ven, lige meget hvor meget jeg selv tror, så kan jeg ikke åbne dine øjne, jeg kan ikke lægge troen på bordet for dig. Det nytter ikke noget, at jeg fortæller dig, hvordan påsketroen smager, du må selv smage.

Og du skal – ligesom Emmausdisciplene – ikke tro fordi de andre disciple tror, det er jo ikke dem, du skal tro på, du skal tro på Gud, er det ikke det, det hele til går ud på?

Men de stakkels Emmausdisciple. De skal først have gnedet søvnen ud af øjnene. Det sker, da Kristus bryder brødet for dem – så falder det hele på plads Så siger de: ”brændte mit hjerte ikke i mig?” og nu ser de det pludseligt klart: – Kristus og hans evangelium er lyslevende og kalder på mennesket – påsketroen er næring til den sande menneskelighed – at skænke sig væk i frihed og i kærlighed, sådan som Jesus gjorde, han der var ét med faderens gode vilje. Pludselig lyser korset!

Så nu til slut får I en påskebuket med hjem til påskebordet, en buket, som påskens evangelister har bundet til jer: Den er ikke kun gul. Men den indeholder alle livets og troens facetter: Den opstandne, han er den samme, og ikke den samme, han er nu den urørlige, men stadig den som rører, Livet leves med de samme vilkår som i går, og alligevel overhovedet ikke. Kristus er ikke mere i blandt os som medmenneske, men han rører ved vores hjerter bedre end nogen anden formår.

Tag buketten med hjem til jeres påskebord! Må den lyse med påskens kraft. Må I, når I ser på den gnide søvnen ud af øjnene og sige: Det må jeg sandelig sige: Han er opstanden ...!

Godmorgen!